

Ruskareissu $20\frac{17}{9}05 - 20\frac{25}{9}05$

Kavtsi

Jaakko
Nina
Pauli
Panu
Juha V
Kyösti
Tora
Tarja
Eila
Iitu
Maija
Leena
Tapani
Hannu
Ripsi
Marita
Anja
Marjatta
Tuulikki
Martti
Juha K
Sirpa
Irma
Sandra

Ensimmäisellä rinkkavaelluksella, Kavtsin kanssa

Matkalaiset teltta- ja laavukunnittain

Irma Tolonen	Leena Orjatsalo	Anja Rönnberg
Nina Perta	Ripsi Leppälä	Tora Berghall
Tuulikki Junttila	Eila Nokelainen	Maija Vainio
Juha Kelkka	Panu Loisa	Marjatta Varis
Jaakko korvenoja	Martti Kemppainen	Marita Maula
Sirpa Alapuranen ja Sandra	Pauli Aaltonen	Hannu Maula
Iitu Gerlin	Kyösti Lamminjoki	Juha Virkkunen
Tarja Parikka	Tapani Iivonen	

Päivämatkat ja matka-arviot (Karttakilometrejä)

16.9 perjantai lähtö Paavonurmen patsaalta		
17.9 lauantai	Sallan pyhätunturi→Aihkipetsi päivätupa	13+2km
18.9 sunnuntai	Aihkipetsi→Konttilampi	13km
19.9 maanantai	Konttilampi→Hautajärvi	17km
20.9 tiistai	Hautajärvi→Savilampi	16+2km
21.9 keskiviikko	Savilampi→Kiutaköngäs	14,5km
22.9 torstai	Kiutaköngäs→Jussinkämppä	14,5km
23.9 perjantai	Jussinkämppä→Puurosuon laavu	17+2km
24.9 lauantai	Puurosuon laavu→Valtavaara	16,5km
25.9 sunnuntai	Valtavaara→Rukahovi	3,5km

Pe 16.9 - La 17.9 **Laavukunta: Juha Kelkka ja Jaakko Korvenoja**

Eilen lähti joukko reipas patsaalta Paavo Nurmen kohti Sallaa. Nukuttiin pitkin-poikin bussia. Aamulla herätettiin Tapani lumiselta Rukalta. Sallaa kun saavuttiin niin lumi oli hävinnyt. Ripsi löydettiin ja aamiainen syötiin Revontulen salissa. Sitten matkaan.

Peijooni, oli sitä lunta tullut täälläkin. Varvut olivat lumen peitossa ja kohta lahkeet märkinä. Päivällistä varten odotti kahvila Ruuhitunturi. Kahvio ei ollut auki, mutta mitäs se tällaista poppoota haittaisi.

Klo 13 lähdettiin taas matkaan. Pienen lämmittelyn jälkeen rinkat risteykseen ja suunnattiin Ruuhivaaran huiputukseen. Huipulta löytyi hieno näkötorni ja muutamalla naapurin huipulla oli valkea lakki. Hetken hämmästelyn jälkeen palattiin rinkkojen luokse ja nostettiin ne selkään. Ja eikun kohti leiripaikkaa. Matkalla oli taas suota – vaa'assa ja vinossa.

Taukojen ja lapin kilometrien jälkeen päästiin Aihkipetsin päivätuvalle. Pian tuvan ympärille ilmestyi teltta ja laavumeri. Höyrynousi kun ilmoille alettiin loihtia jos jonkin moisia gourme soppia.

Vettä vai rakeita – kas siinä pulma. Pilvien mukaan rakeet ovat nyt POP. Saas nähdä mitä saadaan yöllä.

Viimekevään talvivaellus alkoi +6 asteen lämpötilassa ja vesisateessa. Nyt ruskavaelluksella jatketaan $+1^oC$ läpötilassa raesateessa.

Päivämatka 14km + 2km = 16km

Su 18.9 **Laavukunta: Iitu, Sirpa, Sandra ja Tarja**

Aamulla herätys kirpeään pikkupakkaseen. Takana ihana lämmin yö, tai viileä riippuen varustuksesta. Meikäläisellä kaksi lämpökerrastoa ja kaksi makuupussia. :)

Marssi alkoi. Ensimmäinen pysähdys Hangasjärvellä laavulla – vihdoinkin. Tuuli kovasti, vain lyhyt tauko.

Johtajamme Tuulikki johdatti meidät kauniiden maisemien halki kohti lounaspaikkaa.

Pakkasen ja sateen ansiosta juuret ja kivet olivat liukkaita. Irma luikastui niin,

että nilkasta kuului rutinaa. [1] Näin tuli testattua, onko pilli hätäväline vai leikkikalu. pillin ääni tehosi. Koko konkkaronkka pysähtyi.

Marita ja herrat antoivat ensiavun. Panu kantoi Irman ja oman rinkkansa lähellä olevalle lounaspaikalle.

Lounaan jälkeen se alkoi, polku nousi taivaisiin sitten laskeutui jonkin verran ja taas taivaisiin. Ensimmäisen "taivaan"päällä oli kaunis järvi ja kota.

Päivän sää oli kostea. Vettä satoi välillä enemmän ja välillä vähemmän ripsien. Sadevarusteita tarvittiin.

Marssimme loppui kauniille Konttijärvelle. Laavu- ja teltta meri levittäytyi laajalle maan epätasaisuuden vuoksi.

Höyhensaarille meidät saattoi sateenropina laavun katossa.

Kirjasi Iitu, Sirpa, Sandra ja Tarja

Ma 19.9 — Teltta: Juha V

Konttilampi - Tervanpoltamalampi - Hautajärvi

Edellispäivän vesisade oli vaihtunut auringon paisteeseen. Päivä alkoi reippaalla mäkijumpalla jatkuen pikataipaleena kohti Hautajärveä. Parin kunniakierroksen jälkeen etappi loppui, kuten kaahaaminen usein, lepoon hautausmaalle.

Su 18.9 - Ti 20.9 — Ruokakuppikunta: Vieras koiruus

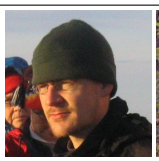
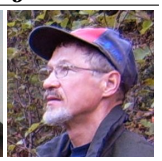
Saapuessamme Konttilammen kodalle meitä vastaan tuli nuori ja hyvätapainen pystykorva tai ainakin suurimmaksi osaksi sellainen. Hieman ihmettelimme mistä moinen oli tullut ja mikä oli sen tarina. Nimeä emme saaneet selville, pannan kummaltakaan puolelta. Ilta meni, aamu tuli ja vieraamme oli vieläkin leiripaikalla. Alkoi arvailu lähtisikö tuo mukaamme kun rinkat nuosisivat selkään, ja lähtihän se.

Päivän hän seurasi meitä ja taisi saada muutaman makupalankin sieltä täältä. Niin mukavan oloinen että yksi ja toinenkin totesi että tuossa on hyvin kasvatettu koira, kun vain asuisi täällä ja olisi mahdollisuus ottaa hoitoon. Illan tullen kuljimme koiratalon ohi, ja saimme järjestettyä sille hyvän oloisen paikan siksi aikaa kun

[1] Hän pääsi kuitenkin jatkamaan.

omistajan etsintä veisi. [2]

Ti 20.9 **Telttakunta: Panu ja Martti**

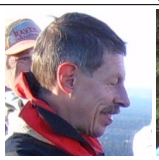
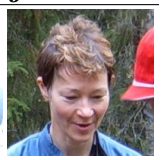
Hautarauhan vuoksin, aamulla herättiin ilman totuttua Kösän kukko kiekuuta. Aamujumppa pidettiin hautausmaan parkkipaikkalla ja venyttelyt suoritettiin hautausmaan verkkoaitaa vasten. Matkaan lähdettiin klo 9:15 alkumatka oli asfalttitietä Hautajärven luontokeskukselle asti, jossa otettiin yhteiskuvia vaihtelevilla kokoonpanoilla. Luontokeskus oli remontin vuoksi kiinni ja matkaa jatkettiin välittömästi.

Karhunkierroksen alku oli tien pohjia ja polkuja Savina joelle asti. Maasto oli lähinnä kangasmaista ja puolukoita oli runsaasti noukittavaksi. Joen rannassa pidettiin tauko ensimmäisellä laavulla. Jokea seurattiin juurakkoista ja kivistä polkua könkäälle, jossa pidettiin ruokatauko. Välillä kuljettiin pitkospuita pitkin. Aluksi polku seurasi jokea ylhäällä, mutta Rupakivellä Savilampen polku laski ja nousi jyrkärsti jokitörmää ylös ja alas. Rupakivella pidettiin puolentunnin tauko ja osa porukasta kävi katsomassa luonnon muovaamaa jylhää kivimonumenttiä.

Leiriin päästiin hieman ennen kuutta Savilammen autiotuvalle ja kuudelta lähdettiin kiipeämään Oulangan kanjonin reunalle Juhan opastamana. Kanjonilla osa uskaltautui uhkarohkeisiin valokuvaussuorituksiin pystysuorien seinämien reunoilla (Marjatta). Maisemien ahmimisen jälkeen palattiin omia aikoja lairiin ruuanlaittoon ja ilta-askareisiin. Illalla oli monella teltta-/laavukunnalla lettukestit ja iltanuotiolla rupateltiin vielä kuutamoa ja tähtitaivasta ihaillen. Leirihiljeni noin 10 aikaan.

Panu ja Martti

Ke 21.9 **Laavukunta: Hannu ja Marita**

Sataa, sataa ropisee... Yöllä ensin hiljaa, sitten ihan reippaasti. Pisarat yhtyivät noroiksi, sitten isommiksi puroiksi ja lammiksi kunnes se kaikki valui laavun räystäältä alas ja sama kierros alkoi alusta uudelleen ja uudelleen.

Sade jatkui aamullakin ja pakattiin enemmän ja vähemmän märkiä kamppeita

[2]Saman talon isäntä antoi meille luvan yöpyä hautausmaan vieressä olevalla, omistamallaan, maa-alueella.

enemmän ja vähemmän märkien vaeltajien selkään. Pientä romppeiden uus'jakoakin harrastettiin. Kuivimpia olivat ne jotka viettivät yönsä tuvassa.

Enpä ole ennen nähnyt ketään niin nolonnäköistä kuin retkikoira Sandra kun hänelle pantiin sadepuku päälle ja piti lähteä laavun suojasta ulos. Sandra katseli alta kulmien suolapatsaaksi jähmettyneenä kuin Lootin vaimo aikoinaan.

Paiväjohtaja Iitu johdatti meidät polkua Taivalkönkään tuvalle tauolle. Puolimatkassa siirryttiin portista Oulun lääniin ja samalla Kuusamon kuvernementtiin. Ja oli tuvassa tiivis tunnelma. 24 henkeä 15 hengen tuvassa.

Naiset saivat puhuttua Tapanin panemaan sadehuosut jalkaan. Liekö sen ansiota mutta sade lakkasi. Vai oliko se sittenkin aurinkoinen päiväjohtaja Iitun ja retkenjohtaja Sirpan tilauksesta.

Ylitettiin Taivalkönkään kolme riippusiltaa hyvässä jonojärjestyksessä. Sade loppui kokonaan ja kun päästiin Runsulammen lähellä olevalle laavulle lounastauolle, aurinko paistoi ja lämmitti. Jos tämä porukka on vikkelä pakkamaan, saa se myös nopeasti kamat levälleen kuivumaan pitkin ja kaatuneita keloja ja puiden väliin. Ai että ruoka ja kahvi maistuivat aurinkoisella rantahietikolla.

Vatsa täynnä matka jatkui Oulangan kansallispuiston opastuskeskukseen. Katsottiin diaesitys puistosta, joutiin munkkikahvit, lähetettiin postikortteja ja tutustuttiin vaatimattomaan näyttelyyn. Opittiin että ensimmäinen osa puistosta perustettiin 1956. Puiston kalkkiperäisyys kasvattaa monia erikoisia kasveja. Suojaisat notkelmat mahdollistavat eteläisiä lajeja ja paljon muuta. Pois lähtiessä pieni sadekuuro pudotti taas sadekampesulkeisiin ja Tapani huomasi unohtaneensa ne aienmmin mainitut sadehousut jonnekin. Eipä voida enää käyttää sitä sateenestokeinoa.

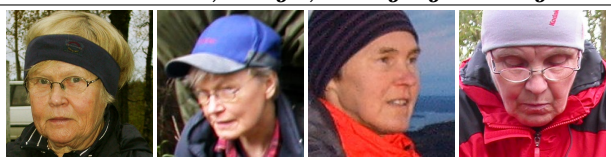
Pieni kävely ja oltiin ihailemassa Kiutaköngästä, ainakin tämän kirjoittajan mielestä alueen komeinta pauhua. Vesi syöksyy pauhaten ja kuohuen pystujen, punaisten kallioseinien välistä valtavalla vauhdilla. Vesi on vuosituhansien kuluessa syönyt tiensä läpi kallion.

Pieni kävely vielä sateenkaaren loisteessa ja oltiin mainiolla leiripaikalla. Nyt oli tilaa ja tasaisia leiripaikkoja valittavaksi asti. Tunturisusikokelaat Iitu ja Tuulikki lähtivät vielä kiertämään luontopolun ja käymään luontokeskuksessa kerätäkseen tarvittavia kilometrejä – palasivat otsalamppujen valossa. Vesihiisi ei kuulemma näyttäytynyt vaikka tauluissa siitä kerrottiinkiin. Oppivat myös, että oma maa mansikka, muu maa mustikka. Eipä mennyt hukkaan sekään lenkki.

Päivän reitti vei pitkin kauniita ja helppokulkuisia kankaita, väliin oltiin aivan vesirajassa, väliin korkealla jyrkänteen päällä. Koski pauhasi ja leirin ylle nousi jälleen kuu...

Kirjasi Hannu avitti Marita

To 22.9 **Laavukunta: Tora, Anja, Maija ja Marjatta**

Torstaina (Kiutakönkään leirintäalue) (Yöllä ollut -2^oC)

Yö meni kosken kuohujen tahdissa nukkuen. Eipä kuulunut korvien soiminen. Aamulla ei satanut vaan aurinko nousi hiljalleen puiden lomasta. Vähän viileää oli aamupuuhien aikaan mutta Anjan vetämä venyttelyjumppa sekä 105 porrasaskelmaa rinkat selässä pani hitaimmankin sydämen sykkimään lämpöä kehoomme.

Kierros jatkui korkealla harjulla ja Oulankajoki virtasi rauhallisesti vasemmalla puolella. Maisemat ylhäältä alas katsottaessa olivat kauniit. Aurinko kultasi ruskan hohtoiset koivut ja aluskasvillisuuden. Sivupurotkin olivat kauniita kun ne laskivat rinnettä alas Oulankaan. Vaahtopäälapset hyppivät iloisesti kiveltä toiselle. Kävimme ehkä vanhan Ansakämpän raunioilla. Oli selvästi palanut. Uusi kämppä oli kilometrin päässä.

Täällä me pidimme roukataukoa aurinkoisella harjulla. Osa on tuolla alhaalla hiekkarannalla. Meidän perhe, Maija ja minä, söimme muusia mautettuna jauhelihalla ja vihanneksilla. Jälkäriksi aprikoosia, kahvia ja kummankin mielimakkaraa.

Maijalla näkkäriä inkiväärihunajan kanssa. Nyt on pakko pakata rinkka sillä lähtö on puolentunnin päästä. Matka jatkui vielä hetken mahtavissa maisemissa. Oulankajokea seurailimme korkean harjun päästä ja sitten sanoimme sille näkemiin.

Pysähdyimme tauolle ja ihmettelemään Kulmakkopuron tukkisavotan jälkiä. 1900-luvulla siellä oli ollut savotta ja puita oli tarkoitus uittaa Kulmakkopuroa Oulankaan ja sieltä Venäjälle. Tulvavesi loppui aikaisin ja tukit jäivet jokeen. 1937 Ruotsalaiset ostivat sitten puut metsähallitukselta ja nostivat ylös joesta. Sen jälkeen he sahasivat ne laudoiksi ja kuljettivat ruotsiin. Jäljelle oli jäänyt paljon sahajauhoaja ja lahonneita puita. Siellä oli myös kämpän pohjan jäännökset. Vaikuttava paikka.

Kierros jatkui kovasti kulunutta polkua pitkin. Lisäksi sade oli tehnyt polun mutaiseksi ja märäksi. Tulimme hyvissäajoin (n.16.30) tänne Kulmakkojärven rantaan Jussinkämppään tai pikemminkin pihapiiriin. Meidän porukan laavukin on jo pystyssä viimeistä trimmausta vailla. Aurinko paistaa ja mieli on korkealla.

Ai niin! Jarrupalat, Leena ja Nina, toimivat hyvin paitsi ihan viimeisellä kilometrillä. Ilta jatkuu ruuanlaitolla ja leirielämään viettäen. Uskaltaisinkohan uimaan??

Laavukunnan Tora, Anja, Maija ja Marjatta puolesta kirjoitti Marjatta (:

Pe 23.9 **Laavukunta: Kösä ja Pauli**

Aamu valkeni Jussinkämpällä pilvisenä ja tuulisena. Yöllä oli vähän satanut, joten laavu oli taas märkä. Aamutoimet ovat jo rutiinia. Harvinaisen kirkasvetinen järvi tämä Kulmakkojärvi. Viime hetkeen asti kuivattelemme laavua. Vaikka rinkat ovat jo keventyneet, niin on turhaa kantaa ylimääräistä vettä mukana kastuneissa varusteissa. Tämän päivän vaelluksen tavoitteena on Kitkajoki ja Juuma, reilut 15km. Oulankajoki jätettiin taakse jo eilen. Jos hyvin käy, niin näemme Jyrävän könkään myöhemmin iltapäivällä.

Polku on samanlaista rutakkoa kuin eilen. Sade on pehmentänyt polulle mutavelliä. Juuret ja kivet ovat vielä liukkaita. Kulkijan maisema on juuria, mutaa, kiviä. Älä käännä kulkiessasi katsetta pois polusta, sillä vaara uhkaa. Jalka osuu liukkaalle ja olet nurin tai nilkka nyrjähtää. Pidämme pikku taukoja kerran tunnissa. Saavumme Kitkajoelle, jossa polku seuraa tarkasti joen vartta. Joen molemmilla puolilla on jyrkkiä kallioita. Virta on vuolas ja pieni harha-askel voi suistaa kulkijan virtaan. Sää on parantunut, välillä aurinko pilkottaa. Joen varrella on pari laavua, joilla on kuvaavat nimet: Vennäänmutka ja Päähkänänkallio.

Pidämme ruokatauon joen varrella. Mainittakoon, että laavukuntamme söi jälkiruokana valkosuklaa-nougat moussea, jota todella maiskuteltiin. Lounaan jälkeen jätimme Kitkajoen vähäksi aikaa ja saavuimme jylhiin maisemiin. Polku kulkee ns. pienen karhunkierroksen reittiä, jonka varrella on nähtävyyksiä.

Kallioportti taivaaseen asti ulottuvine portaineen oli raskas nousta. Myllykoski riippusiltoineen ja Jyrävän köngäs, siinä lisää nähtävää. Pian maasto tulee helpommaksi kankaaksi. Pitkä taival alkaa jo painaa, tavoitteena on Puurosuon laavu. Osumme metsätyömaalle. Metsää on kynnetty, se on kuin kuun maisemaa. Nyt emme ole enää kansallispuistossa, vaan reitti kulkee talousmetsässä.

Aurinko on jo laskemassa kun saavumme yöpymispaikalle. Telttapaikat ovat vähissä metsätyömään keskellä. Mainittakoon vielä, että päivän aikana ohitimme kilometripylvään 27/43, jolloin laskelmien mukaan 100km oli tullut täyteen. Raskaan päivän jälkeen illalline ja uni maittavat.

Kirjaili Pauli

La 24.9 **Laavukunta: Nina, Tuulikki ja Irma**

Aamu valkeni pilvisenä ja lämpimänä. Aamiaisen aikana vieraaksemme tuli tiibetin spanieli, joka seurasi matkassamme lähes lounaspaikkaan asti. Anjan vetämän aamuvenytyksen jälkeen lähdimme taapertamaan soista taivalta Porontimajoen, Vattuvaaran, Vattusuon ja Pilkansuon kautta Kumpuvaaran laavulle lounastauolle. Matkalla pidimme muutaman hartioiden leputustauon puolukkaisten rinteiden läheisyydessä.

Kun lähdimme kiipeämään kohti Kumpuvaaraa, maaruska alkoi todella punertaa paljon syvemmin kuin tähän asti.

Lounaslaavun mainoksen innoittamana menimme Kumpuvaaran näköalakahvilan palveluista nauttimaan. Kahvilassa oli tehokas kahvinkeittosysteemi. Saimme kahvilanpitäjiltä lisätietoja Valtavaaran laavuista. Olimme hyvän polun innoittammana suunnittelemassa pitempää päivätaivalta kuin alkuperäisessä aikataulussa oli. Jotta sunnuntaiaamun matka olisi mahdollisimman lyhyt.

Päivän kunnolliset ylä- ja alamäet alkoivat. Osa oli onneksi portaiden kera. Kiipesimme Pikkukonttaiselle, Konttaiselle, ja aina Valtavaaralle asti. Laavuille saavuttuamme alkoi kunnon koitos vesipaikan etsimiseksi. Osa ruokakunnista tyytyi läheiseen suonsilmän lähteeseen. Juha, Eila, Marsu ja Irma lähtivät 800 metrin päähän lammen vettä hakemaan. He karhautuivat väärän suon päähän. Lampi löytyi lopulta ja sen vesi oli ihanan kirkasta.

Herkkuveden hakijat saapuivat juuri ennen pimeäntuloa.[3] Ilta sujui leppoisasti, kodassa hiljaisuus saapui klo 21.00. Kun aamulla on aikainen herätys.

Su 25.9 **Kirjasi: Tuulikki**

Alku yöstä ripsi sade. Yö kuutamoinen ja lämpätila laski alle $+0^oC$. Ylösnousu tapahtui jo ennen klo 6.00. Lähtö leiripaikalta oli sovittu 8.00. Aamutoimet sujuivat tavanomaiseen tapaan.

Anjan vetämän aamujumpan jälkeen lähdimme kapuamaan Valtavaaran rinnettä ylös. Valtavaaran huipullaolevan mökin vieraskirjaan vaeltajat raapustivat tämän vaelluksen viimeiset nimmarit. Tunturikerho Kvatsin nokka eli puhis Hannu piti ly-

[3]Vedenhakumatkasta tuli afrikkalainen pitkä vedenhaku tapahtuma.

hyen puheen ja jakoi mitallit ensimmäistä kertaa Kvatsin ruskaretkelle osallituneille. Mitallit saivat Nina, Irma ja Tuulikki. Rinkat selkään ja matkaan. Monen nousun ja laskun jälkeen saavuimme vaelluksen päätepisteeseen Rukahoviin, siinä saunan löylyt odottivat uupuneita, mutta onnellisia vaeltajia.

Me teimme sen!

Karhunkierroksen alussa